

и 48 х. подмирено је новцем који је добијен од стоке заплењене на турској територији и продане, али је та сума вођена у евиденцији да се надокнади ерару.

Било је и пријава за неоправдана потраживања. Тако је Кауниц одбио молбу *Рајковића из Земуна*, јер је пореклом био турски поданик, те му тражену заштиту интернунције није никада могао дати директно. То му је још и напоменуто пре његова одласка из Земуна. Он је чак на Дунаву претоварио на турску лађу, док су међутим, по сенеда, само царске лађе имале слободу да из Црног Мора могу поред Цариграда даље пловити у Средоземно Море. Зато ц. кр. министар није му, сасвим с правом, могао дати пропусницу за Галац. Ипак је обећано Ратковићу да ће предложити порти да му даде неку накнаду за велику штету коју је претрео на Дунаву.

Кауниц је нотом од 26 јуна 1788 скренуо пажњу Сједињеној чешко-аустриској дворској канцеларији да треба избегавати претеране захтеве да не би при ликвидацији било тешкоћа па стога да треба да власти опрезно поступају да оверавају само она потраживања која потичу од корених ц.кр. поданика те према том треба искључити иначе обичне номиналне претставнике туђих потраживања и потраживања оних који су се иселили без дозволе порте и населили се у Аустрији, јер и иначе за њих се не могу предузети никада никакви кораци. Даље је Кауниц, нотом од 17 августа 1788 додао споменутој дворској канцеларији и дворској комори да треба избегавати да се формалним позивањем повећава број тужитеља против порте или њених поданика, јер би се ти и без тога јавили, а још нарочито и зато не, јер би такав видан поступак могао повући још неугодније последице. Порта је, наиме, и сама међутим предузела реципрочне одредбе и потакнула своје поданике да ставе потраживања према ц.кр. трговцима. Та потраживања, ако и не би била увек основана, могла су служити за то да отежавају потраживања аустриских трговаца. Потраживања бивших турских поданика натурализованих пре објаве рата нису се могла никада сматрати једнака с потраживањима ц.кр. поданика па их је требало водити у посебној рубрици.

2. FERMAN PROTIV SAMOZVANOG KONZULA IČKA 1793 G.¹⁾

Познато је да се земунски командант Лидерскрон жалио аустриском интернунцију у Цариграду барону Херберту на

¹⁾ V. također: Ičko konzul samozvanac, Božićni prilog „Politike“ Beograd, jan. 1938.